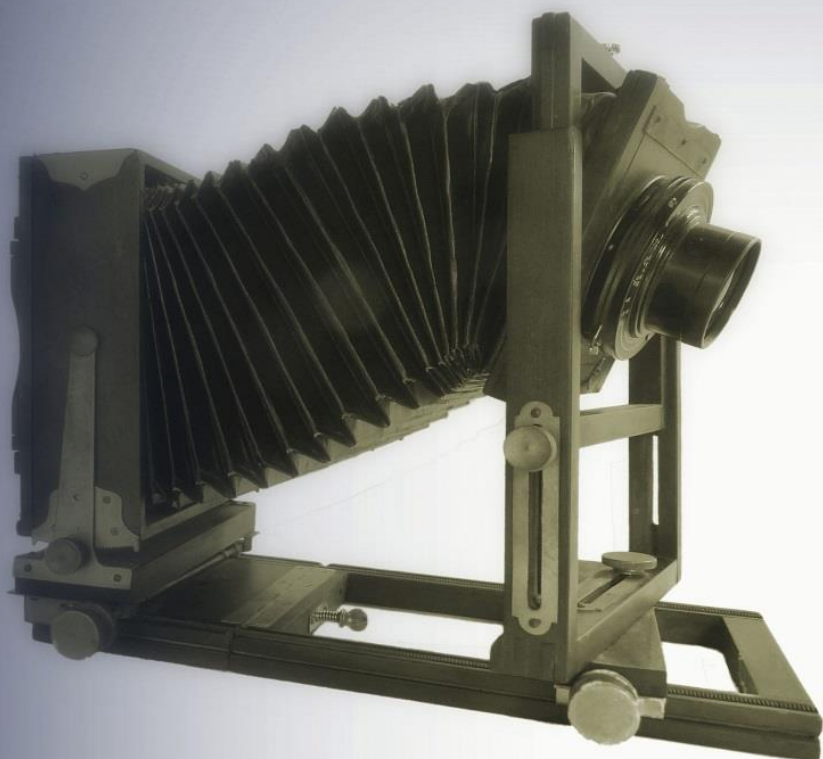

ROBERT BRINDA

**VÉVODŮM
PODVLÉKAČKY NESLUŠÍ**

Robert Brinda

**VÉVODŮM PODVLÉKAČKY
NESLUŠÍ**

Copyright

Autor: Robert Brinda

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-131-8 (ePub)

978-80-7512-132-5 (mobipocket)

978-80-7512-133-2 (pdf)

VÉVODŮM PODVLÉKAČKY NESLUŠÍ

Každé šlechtické sídlo má knihovnu. Ne že by šlechta byla takovými zuřivými čtenáři. Má svou knihovnu, aby měl pán domu místo, kde si může v klidu vykouřit dýmku, aniž by mu paní domu nadávala, že jí zasmradí záclony. Kde si tedy může v klidu vykouřit dýmku a kde si může nenápadně dát loka whisky nebo Napoleona, aniž by mu paní domu vyčítala, že se zase namazal. Kromě toho je to místo, které majordomus sděluje návštěvníkům, kteří přijdou otravovat. Takové to: „Jeho excelence vás očekává v knihovně.“

Je to místo, kde jsou v regálech naskládány knihy. Pokud možno až ke stropu a pokud možno všechny knihy, které kdy byly vytištěny od vynálezu knihtisku dodnes.

Knihy se nemusí zrovna číst. Knihy se mohou také sbírat. Prvotisky, číslované výtisky, podepsané výtisky, o některých knihách se tvrdí, že se přece jen mohou číst, ale takové v knihovně nejsou. Elinor Glynnová nebo Danielle Steelová například. Jejich díla samozřejmě v knihovně nejsou. Ty se válí vedle postele paní domu v její ložnici. U pána domu se v ložnici válí vedle postele pojednání o chovu prasat. Aspoň to tvrdí pan Woodehouse a jeho tvrzením lze bezesporu věřit. A v ložnici synů se válí Biggles nebo Zane Grey. O ložnici dcer není třeba mluvit, dcerunky jsou cílevědomé, a tudíž se tam válí tatáž Steelová jako u matinky.

Takže jsme v knihovně, až ke stropu zarovnané policemi. Police jsou až ke stropu zarovnané knihami, knihy jsou nepochybně prvotisky, číslované výtisky, podepsané výtisky. Samé úctyhodné kožené vazby, žádná pestrobarevná obálka paperbacku, jak jsme si zvykli říkat brožovaným románům. Možná, že někde jsou, ale to místo, kde jsou, není knihovna, to je nijak nepojmenovaný sklad knih, určených na čtení. Sklad, do kterého se tu a tam zabloudí, když si usmyslím, že budu marnit čas čtením, protože se v budoárech mluví o novém románu od Terry Pratchetta, což sice není literatura, ale kdo ho nečetl, není schopen se zúčastnit konverzace a vypadal by tedy jako blb. Pokud ovšem nejste ten lord od pana Woodehouseho, který dokáže každou diskusi převést na prasata.

Jsme tedy v knihovně, přečpané vzácnými tisky. Z levé strany do ní vpadá odpolední slunce řadou oken, k chvále pána domu je nutné říci, že i v dvacátém století stále ještě gotických. Jsme v knihovně, která by vypadala jako nudle, kdyby to nebyla velice dlouhá a velice široká nudle, do které by se mohl člověk vydat na odpolední procházku. Ta knihovna by skutečně na takovou procházku vydala od vyřezávaných dubových dveří na jedné straně po vzorci do vysokého lesku vyleštěných parket a pod stejně

vyřezávaným dubovým stropem podél stejně vyřezávaných dubem obložených stěn k psacímu stolu na straně druhé. Ten psací stůl je samozřejmě Ludvík, ne zrovna Čtrnáctý, ale moc daleko od té čtrnáctky to není, jestli se nepletu, bylo těch Ludvíků jen sedmnáct nebo osmnáct. Co jiného by tam mohlo být než Ludvík, a je to ústupek modernizaci, protože v té knihovně působí jako nesourodý novotvar. Kromě psacího stolu je v celé té obrovské knihovně již jen další stůl, ztracený kdesi v jejím středu, ve své opuštěnosti utěšovaný jen několika židlemi kolem. Pro změnu je to Chipendale. Pravý, pochopitelně.

Ano, a za psacím stolem v pohodlném, kůží potaženém křesle jeho výsost, lord Grimsey. Také pravý. Jeho výsost lord Charles Bidon Grimsey vévoda z Houstonu je pán ve středních letech. V té vysoce stylové knihovně poněkud nesourodý, takové lehké porušení stylu stejně jako ten Chipendale v sousedství prvotisků z rukou Guttenbergových, protože je to úplně všední pán v úplně všedním obleku s úplně všední kravatou na krku úplně všední košile. Nic gotického. Úplně všední člověk dvacátého století. Tak to je jeho výsost Charles Bidon Grimsey vévoda z Houstonu.

Sedí za psacím stolem a kouří lulku. Něco dělat musí a tak kouří lulku. Mohl by kouřit cigaretu nebo doutník, ale ani cigareta ani doutník by se nehodily k jeho ostře řezané, dalo by se říci hubené tváři. To samo o sobě naznačuje, že jeho výsost na sebe dbá, že se věnuje pohybu na čerstvém vzduchu, že trochu sportuje, že dělá všechno pro to, aby si udržel štíhlou postavu. Golf, taroky, nebo něco podobného. Šachy ne. Šachy jsou sedavá činnost a bolí od nich za krkem. Kdepak, žádné počínající břicho. Ani nápad! Štíhlá, vysoká postava, snad by se dalo říci šlachovitá. Prostě takový ten, co popadnu, to držím. A po pravdě řečeno, Grimseyové drží dobře. Již od Viléma Dobývatele. Proto je ten zámek gotický, žádná renesance se ho nedotkla, žádné baroko ho nepoznamenalo. Je gotický a ta knihovna je nacpaná prvotisky až k prasknutí. Proto jsou ty chipendalské židle rušivá moderna. Škoda, že Guttenberg nepodepisoval knihy, které tiskl.

Jeho výsost sedí za stolem a s trochu pozvednutým obočím poslouchá majordoma, který se po tichém zaklepání odvážil vstoupit. Neslyšně připlul asi tak po půlhodinové procházce k psacímu stolu a takřka šeptem ohlásil:

„Pan Bidon žádá o slyšení, vaše lordstvo.“

Jeho lordstvo odložilo odbornou příručku o chovu prasat. Proboha, ani Woodehouse si nedokáže své postavy tak úplně vymyslet. Někde, někdy, musel vidět jejich vzor.

„Uveďte ho.“

Načež majordomus neodplul svým neslyšným krokem ke dveřím. Odplul k tomu nehoráznému stolisku uprostřed knihovny. Vzal jednu z židlí a přenesl ji k psacímu stolu. Postavil ji nikoliv čelem. Postavil ji tak, aby se dal loket pravé ruky pohodlně opřít o okraj stolu, aby se dala podepřít skloněná brada, aby se dala uchopit...Prostě postavil židli příhodně. Ano, to je to správné slovo. Postavil příhodně židli k psacímu stolu. Pak teprve odplul. Zmizel za dveřmi a místo něj vstoupil:

Obyčejný všední člověk v obyčejném všedním obleku s obyčejnou všední kravatou na obyčejné všední košili, muž s obyčejnou všední tváří, dalo by se říci hubenou, kdyby neseseděla na vysoké, dalo by se říci štíhlé postavě, možná by se lépe hodilo slovo šlachovité. Prostě takový ten co popadnu, to držím. Není to jeho výsost Charles Bidon Grimsey vévoda z Houstonu. Je to pan Charles Bidon, správce statku, náležejícího k vévodskému panství. Pan Charles Bidon, i když jsou si s jeho lordstvem Charlesem Grimseyem podobni téměř jako vejce vejci, nemá s jeho lordstvem takřka nic společného. Tedy...nic společného...Ta podoba svůj důvod má. Kdysi, kdysi dávno v minulosti, jen kovaný genealog by dokázal zjistit kdy, kdysi dávno v minulosti jeden z Grimseyů hluboce ocenil půvab jedné nepříliš chytré, ale zato milé venkovské husičky. Na jeho omluvu budiž řečeno, že tehdejší vévodkyně z Houstonu nebyla ani milá, ani neměla mnoho půvabu, a zřejmě nebyla ani příliš chytrá. Jak bylo řečeno, co Grimseyové popadnou, to drží dobře. Není divu, že jsou si pan Bidon a lord Charles Bidon Grimsey vévoda z Houstonu podobni. Byli si podobni jejich otcové i dědové. Pradědové ne. Tam někde se to totiž stalo.

Pan Bidon mlčky došel k židli a s povzdechem na ni klesl. Nenamáhal se s pozdravem. Klesl na židli a jenom povzdechl.

„A je to tu zase!“

„Dáš si skleničku?“ odvětila jeho výsost.

Pan Bidon vstal, odkráčel k skupině obzvláště úctyhodných hřbetů knih, odborně ponořil ukazovák mezi jejich desky a potáhl. Hřbety se poslušně odklopily a odhalily poličku naprosto nepochybně pečlivě udržovanou a pravidelně doplňovanou. Pan Bidon přelétl pohledem štítky a neomylně sáhl po pravé sladové, Co jiného by taky mohl najít v knihovně vévody z Houstonu? Pouze nějakou Glenmorangie speciálně dovezenou. Jen pro vaše poučení: Glenmorangie je tak vzácná, že ji nepijí ani angličtí lordi. Kupují ji a vystavují ji ve vitrinách asi tak, jako se vystavují vycpaní tetřevi z honů nebo vyhrané poháry z kriketu. Pan Bidon vzal dvě sklenice a nenamáhaje se jejich naléváním, se vrátil k vévodovu stolu se sklenicemi i s láhví. Polička smutně zírала falešnými hřbety knih do sousedních polic a v duchu patrně přemítala o zvrácenosti světa. Tak zírat mohla opravdu jen pitomá polička. Inteligentní police by věděla, že lord Grimsey se také jmenuje lord Glenmore, protože kdo chce pít Glenmorangie, musí mít ve Skotsku aspoň močál. Panství nestačí. Musí mít močál a pole s ječmenem. Vlastně pole s ječmen není podmínkou. Ječmen se dá dovézt odkudkoliv. Jen ta bahnitá voda musí být pravá. Co Grimseyové popadnou, to drží dobře. Ve Skotsku se jmenují Glenmoreové a na panství Glenmore močál je.

Pan Bidon postavil láhev a skleničky na stůl a se stejně smutným povzdechem klesl znovu do židle. Bylo to jeho lordstvo, kdo se chopil láhve a štědře nalil. Oběma stejně. Aspoň v něčem měl být osud k oběma stejně spravedlivý.

„A je to tu zase!“

Jeho výsost se na ten opakovaný povzdech jen soucitně pousmála:

„Psal, že jede domů.“

„Prozrad' mi jedno: Jak jsi to udělal, že ho nevyhodili?“

„Eton své studenty tak hned nevyhazuje, Charlesi.“

„Mně to budeš povídat!“

Ten páně Bidonův žalostný hlas něco naznačoval. Nějakou vzdálenou vzpomínku snad. Bolestnou. Nepochybně bolestnou. Nesmírně bolestnou, protože jeho výsost se hlasitě zasmála.

„Ty toho naděláš! Vždyť to dobře dopadlo!“

Ano, zasluhuje si to vysvětlení. Když pro nikoho jiného, tak pro ty pologramotné, kteří nechtou Kdo je kdo nebo aspoň dějiny šlechtických rodů či životopisy jejich významných představitelů.

Charles Bidon Grimsey vévoda z Houstonu samozřejmě znal pana Charlese Bidona, syna správce grimseyského panství. A věděl o jejich vzdáleném příbuzenství. Pan Charles Bidon samozřejmě znal jeho lordstvo Charlese Bidona Grimseye, syna vévody z Houstonu. A věděl o jejich vzdáleném příbuzenském vztahu. Pohříchu jejich rodiče pokládali toto příbuzenství za dostatečně vzdálené, aby nebylo nutné jejich ratolestem vštěpovat, že by se měli k sobě chovat ohleduplně. Následkem toho si tolikrát vzájemně rozbili hlavy, že když měl Charles Bidon Grimsey nastoupit do internátní školy, kategoricky to odmítl. Odmítal s řevem a slzami tak dlouho, až jeho výsost, tehdejší vévoda z Houstonu usoudil, že nic jiného nezbývá. Promluvil tedy s otcem pana Charlese Bidona, malinko sáhl do kapsy, a do školy šli oba. Vyvinul se z toho něco jako zvyk, takže šli oba i do Etonu. Nevím jak je to možné, ale přes všechny strážně a překážky to oba dotáhli až k promoci. Pouze s tím rozdílem, že pan Charles Bidon studoval zemědělství a ekonomii, lord Charles Grimsey se věnoval historii a filosofii. V obou případech se jedná o hrubý eufemismus, protože oba se věnovali především kriketu. Mohli hrát něco jiného, ale mlčky se shodli, že kriket je nejvhodnější hra pro ně dva, protože ať již byli vrhači nebo nadhazovači, vždy si báječně rozuměli a míček vždy směřoval do těch správných rukou. Možná namítnete, že se měli věnovat ušlechtilejší hře, dejme tomu kopané, ale to bohužel nemohli, protože hraběcích levobočků nebylo deset, byl jen jeden, takže tvořili úspěšnou dvojici, z technických důvodů však nemohli tvořit úspěšnou jedenáctku. Mělo to ještě jeden důvod. Při kriketu se sice člověk také dost naběhá, ale přece jen ne tolik jako při fotbalu.

Mělo to jednu vadu. Kriket vyžaduje plné soustředění a soustavný trénink. Není divu, že pak nezbyval čas na přednášky. Lépe řečeno, čas na přednášky a na studium se musel někde nějak vsunout mezi čas pro vznešenější činnosti, jako je na příklad hraní kriketu.

Tak se stalo, že mezi panem Charlesem Bidonem, studujícím zemědělství a ekonomie a lordem Charlesem Bidonem Grimseyem, studujícím historie a filosofie, se vyvinula sice zvláštní ale působivá symbióza. V jejím důsledku lord Charles Grimsey napsal pojednání, nazvané Vliv vážné hudby na přírůstky prasat. Toto vpravdě nezralé

studentské pojednání vzápětí vyšlo tiskem a chovatelé prasat je dodnes citují. Kromě nich ho pravděpodobně dodnes cituje ctihodný William Arbuckle při večerích s operetními zpěvačkami. Dlužno podotknout, že dílo bylo pravděpodobně z vrozené skromnosti lorda Grimseye zveřejněno pod pseudonymem Charles Bidon.

Snad ze msty či z jiného důvodu pan Charles Bidon stvořil stejně zdařilé dílo, nazvané Vliv politiky královny Alžběty na odlatinizování angličtiny. Při zpracování této významné práce se pan Bidon dopustil malé chybičky. Nepochybně chtěl svou práci dedikovat svému dobrodinci, jeho lordstvu Charlesi Bidonovi Grimseyovi staršímu jako výraz díků za to, že mu umožnil studium v Etonu. Místo toho si práci zjednodušil tím, že jako autora uvedl lorda Charlese Grimseye. Ctihodný William Arbuckle tuto práci cituje rovněž, ale dlužno podotknout, že až kolem půlnoci.

Obě práce ovšem neunikly pozornosti děkanů obou fakult a záhy nebylo nejmenší pochyby o tom, že se oba pánové studenti chlubí cizím peřím. A zatím co oba provinilci hráli kriket, oba páni děkanové se nezávisle jeden na druhém usnesli, že oba provinilci musí být exemplárně potrestáni.

Lordu Grimseyovi měl být zakázán kriket na tři zápasy, panu Bidonovi měla být uložena distanc na doživotí. Z Etonu.

Když se to lord Charles Bidon Grimsey doslechl, učinil on, konzervativec, torry každým coulem, něco neslýchaně radikálního. Zašel za svým strýcem a oznámil mu, že jednání obou pánů děkanů je krajně nespravedlivé, a pokud má být pan Charles Bidon vyloučen ze studia, pak on, lord Charles Bidon Grimsey odchází zároveň s ním a bakalářský titul mu může být ukraden. Po tomto prohlášení si strýček Cecil pozval oba děkany na kobereček a jemně jim naznačil, že zřejmě bude nutné uvažovat o jejich penzionování. Je třeba uznat, že jemná domluva strýčka Cecila měla na mínění obou pánů děkanů určitý nezanedbatelný vliv. Nic jiného se ani nedalo očekávat, když uvážíme, že strýček Cecil, ctihodný Cecil Grimsey, byl rektorem zmíněného ústavu. Oba pánové tedy projevili porozumění pro mladické prohřešky svých studentů a neprodleně své verdikty změnili. Lord Charles musel stokrát opsat větu „Nebudu strkat prsty do prasat.“, Pan Charles měl rovněž stokrát opsat větu „Nebudu svými výplody prznit vývoj anglického jazyka.“ Laskavý čtenář nepochybně posoudí ryzost anglické demokracie pouhým součtem počtu slov obou inkriminovaných vět.

To ovšem není důvod bolestného povzdechu pana Charlese Bidona. Pravý důvod je v tom, že zmíněné elaboráty museli oba dva napsat v době, kdy se hrálo utkání Eton - Cambridge a bylo to první kriketové utkání v dějinách, které Eton prohrál na vlastním hřišti. Není tedy divu, že pan Bidon bolestně povzdechl. Spíše je k podivu, čemu se jeho lordstvo smálo.

Nechť je dovoleno ještě jedno odbočení poté, co byly takto osvětleny vztahy mezi oběma pány, umocněné tou skotskou mezi nimi. Jeho lordstvo vévoda z Houstonu má tři potomky. Nejstaršího syna Williama, budoucího vévodu z Houstonu, mladšího syna Bada, lorda Bada Dominanta Bidona Grimseye a ještě mladší dceru lady Mary Grimseyovou. Pan Charles Bidon je o něco skromnější, má pouze dceru Rose.

Nepochybně tím byli pánové William a Bad ochuzeni, protože dívkám jaksi hlavy rozbít nelze. Na druhou stranu dívka, která má dva byt' i jen vzdálené a neoficiální bratrance, se jaksi bez výuky ve vrhu kamenem neobejde. Nepochybně tím byly poznamenány vztahy těch tří, lépe řečeno těch čtyř, protože bez obdobné výuky se neobejdou ani vlastní sestry. Na druhou stranu její výsost vévodkyni z Houstonu poněkud uvádělo do rozpaků jméno té dívky, protože pojmenování její výsost Rose Grimseyová, vévodkyně z Houstonu se jí zdálo poněkud plebejské. Smířila se tedy v duchu s tím, že by vzbudilo méně pohoršení jméno lady Rose Grimseyová a předurčila tak osudy lorda Bada.

Je nutné přiznat, že o jejich úvahách neměli oba páni Charlesové ani tušení. Samozřejmě o nich neměli ani tušení ani zmínění potomci obou pánů. Nebo možná o nich tušení měli, soudě podle toho, že William panu Bidonovi říkal pane Bidone, kdežto Bad mu říkal strýčku Bidone. Dodejme, že mu tak říkal od té doby, kdy mu pan Bidon napráskal na zadek poté, když ho ještě jako šestileté mládě sundal z hrušky, na kterou Bad neprozřetelně vylezl, nemaje po ruce žebřík ani jiný vhodný prostředek k sestupu. Napráskal jim oběma. Protože Rose byla na té hrušce rovněž. Co si budeme povídat. Nezralé hrušky jsou nezdravé.

„A je to tu zase,“ povzdechl si tedy pan Bidon.

„Psal, že jede domů,“ odvětilo jeho lordstvo a dalo tím najevo, že ví o kom je řeč. Lord Bad se vrací z Etonu na prázdniny.

„Už přijel,“ doplnil pan Bidon.

„Kde je?“

„Kde by byl? Sedí na hrušce u brány.“

„Ach jo,“ podotklo jeho lordstvo.

„Kdy už konečně dostane rozum?“ projevil soucit pan Bidon.

„Něco vyvedl?“ Tou otázkou dal lord Charles najevo, že své potomky má prokouknuté až do morku kostí.

„Sedí na hrušce, má prak a pokouší se odstřelit bažanta.“

„To se mu prakem nepodaří.“

„Neznáš svého syna.“

„Neměl by to dělat. Bažanti jsou ještě měsíc hájeni.“

To byla tak zjevná pravda, že jim nezbývalo nic jiného, než se na ni mlčky napít. Načež jeho lordstvo znovu nalilo a pan Bidon mlčky vstal, vzal láhev a rezolutně ji odklidil zpátky mezi literaturu. Pak poličku pečlivě zavřel a pro jistotu rukávem otřel zlaté nápisy na hřbetech. Shakespeare a Marlowe. Konec konců to bylo správné. Při

nejmenším o Shakespearovi se již za Alžběty tvrdilo, že je falešný. A o Marlowovi se to ví naprosto bezpečně.

„Budeš znovu kandidovat?“ pokusil se lord Charles převést řeč na méně ožehavé téma.

„Asi ano,“ odvětil pan Bidon. „Uznej sám, že ten váš kandidát je úplný pitomec.“

Z toho lze usoudit, že lord Bad se vrací do doby poněkud hektické, do doby voleb obecního zastupitelstva. A je zřejmé, že jeho lordstvo stojí před těžkým rozporem. Musí chtít nechtít lobovat pro kandidáta konzervativců, ale volit bude Charlese Bidona. Ne proto, že je to vzdálený příbuzný a přítel, ale proto, že kandidát konzervativců je skutečně pitomec.

* * *

Pan Bidon se ovšem mýlil. Lord Bad neseděl na hrušce, neměl prak a nelovil bažanty. Naopak neseděl vůbec, nýbrž stál na dece, kterou měl na břehu řeky rozprostřenu lord William a na níž lord William blaženě spal. Tak tedy na té dece stál lord Bad na jedné noze, protože tu druhou nohu měl zaměstnanu. Kopal lorda Williama do žeber a hlučně k tomu provolával:

„Vstávej, hlavo skopová! Jsem zde, kde je Rose? Tak probudíš se nebo ne?“

Pokud jste nad chováním lorda Bada pohoršeni, musíte pochopit, že stejně jako William Bada, měl i Bad Williama od srdce rád. Téměř jako by ani nebyli bratři, což ovšem již na první pohled byli. Když pomíneme věkový rozdíl, který se ovšem s přibývajícými lety vyrovná, stačí popsat jen jednoho z nich, aby bylo zřejmé, kdo je kdo: Úplně všední pán v úplně všedním obleku, pokud pokládáme za všední oblek plavky. O postavě by se dalo říci, že je štíhlá, téměř hubená, ačkoliv by se lépe hodilo říci šlachovitá. Obličej podlouhlý, od brady směrem vzhůru se šířící v myslitelské čelo, ohraničené rozčuchanou kšticí sluncem až téměř do stříbrna vyšisovaných vlasů. Tak to je lord William. O lordu Badovi se dá říci jedině: Nemá plavky. Zato je oděn do všedních šatů s všední kravatou na všední košili, asi tak, jak se člověk obléká na cestu v ušmudlaném vlaku. Nic gotického. Obyčejný, všední člověk dvacátého století. Pokud vám ten popis nestačí, podívejte se znovu na lorda Williama. V dětství to měli jednodušší. Lord Bad byl o kousek menší. A pokud vám popis někoho připomíná, vzpomeňte si, že v knihovně houstonského zámku se nachází lord Charles. A strýček Charles, potažmo pan Bidon. Prostě, co Grimseyové popadnou, to drží dobře.

Nelze opomenout, že lord Bad stojí na břehu řeky. A nelze opomenout, že ta řeka není Temže ale bezejmenný potok, v němž by si člověk ani nesmočil kolena. To ovšem jejich lordstvům nijak nepřekáželo, když se v té řece topili. Nikoliv najednou. Napřed jeden a potom druhý. Museli být velmi vynalézaví, když v té stružce našli místo dostatečně hluboké na to, aby se v něm mohli topit. Vynalézavost pětiletého dítěte však zvládne ledacos, nemluvě ani o jeho tříletém bratříčkovi. Nenapraskal jim tenkrát pan Bidon ale paní Bidonová. I ten nejvzdálenější bratranec musí mít manželku, chce-li vzdáleným synovcům pořídit bratrance z pátého kolena. Manželkou pana Bidona byla tedy paní Bidonová a je nutné uznat, že rodinné tradice přijala zcela za své. Dodnes s mírnou výčitkou v oku tvrdí, že tenkrát málem potratila, když ty pitomé kluky z té vody tahala.

Tím je vysvětleno, proč má lord William rozprostřenou deku na břehu řeky, která není řekou, a proč lord Bad stojí nad ním a kope ho do žeber. Protože za potokem stojí dům pana Bidona a Rose tu není. Kdyby tu byla, nepochybně by ji kopal do žeber rovněž.

Pokud vám připadá to kopání do žeber surové, musíme se vrátit nějakých patnáct, dvacet roků zpátky do doby, kdy sice měli mladí Grimseyové svou chuť, ale nejstarší William, u vědomí své budoucí úlohy hlavy rodiny, shledal výchovné metody řečené chůvy za nedostatečné a převzal tudíž výchovu malého lorda Bada do vlastních rukou. Chtěl-li tedy, aby se lord Bad včas nasnídal a aby se včas octl na břehu zmíněné řeky, jež nezasluhuje jména potok, byl nucen ho nějakým způsobem dostat z postele a záhy seznal, že toho lze dosáhnout jedině kopáním do žeber. Když později v zájmu rodinné

tradice došel lord Bad k závěru, že je nutné kopat do žeber i lady Mary, naučila se tato slečna vstávat časně, časněji než její bratři a karta se rázem obrátila, aspoň pokud se těch žeber týče. Všichni uznávali, že lady Mary je roztomilé děvčátko. Jestliže bylo zmíněno, že paní Bidonová kdysi oběma malým lordům napráskala na zadek, je nutné doznat, že to nebylo ani poprvé ani naposled, takže nelze zjistit, jestli si oba pánové chodili k Bidonovým pro koláč nebo pro výprask. V každém případě následkem toho byla záhy kopána do žeber i slečna Rose Bidonová, protože jsa stejně stará jako lady Mary, stala se záhy jejím spojencem proti oběma starším bratrům. Z toho plyne naučení, že kopání do žeber je stejně nakažlivé jako spalničky a plané neštovice.

„Vstávej, hlavo skopová! Jsem zde! Kde je Rose? Tak probudíš se nebo ne?“

Ta věta, spojená s příslušným kopáním, říkala vše. Lord William usnul na dece v marném čekání na slečnu Rose, která se nepochybně někde opozdila. Stejně tak ta věta naznačovala, že lord Bad ještě nepřekonal kruté období chlapeckého dospívání, v němž slečna Rose je ještě holka, zatím co pro lorda Williama byla slečna Rose již slečna.

Lord William zamžoural očima a na další kopnutí odpověděl ospalým „Ahoj, Bade.“

Jako kdyby se posledně viděli včera. Víme již, že tomu tak nebylo, protože lord Bad se vrací z Etonu nabrat nových sil k zvládnutí dalšího ročníku kriketu, protože v jeho případě nepadlo jablko daleko od stromu. Totiž, kriketu...Samozřejmě k nabrání nových sil k dalšímu ročníku usilovného studia filosofie a ekonomie, protože když již jsme v Etonu a když jsme lord Grimsey, nebudeme se přece babrat v jednom jediném vědním oboru, když můžeme zvládnout dva. Není-liž pravda.

Konec konců ani lord William netrávil svůj čas v sídle svých předků, protože právě absolvoval povinný rok Grimseyů ve funkci tajemníka ministra zahraničí. Ne, že by to zaměstnání potřeboval. Ale co kdyby se vláda jejího veličenstva rozhodla, že potřebuje vévodu z Houstonu jako ministra. Pak by mu nepochybně praxe na ministerstvu zahraničí přišla vhod. Ale to je jen taková úvaha, protože vévodové z Houstonu mají jiné starosti a nějaké ministerstvo zahraničí jim může být ukradeno. Prozradme tedy, že lord William se z Londýna vrátil včera. A také včera se vrátila z univerzity i lady Mary.

Když uvážíme, jak krátké jsou prázdniny mezi dvěma ročníky školy, je to kopání do žeber vlastně zcela logické. A stejně logické je pak i to, že se lord Bad ptal, kde je Rose. Zvláštní na tom bylo pouze jedno. Neptal se po lady Mary. Vlastně to ani nebylo zvláštní. Bylo již řečeno, že z nich tří, tedy z nich tří sourozenců Grimseyových, byla lady Mary nejmladší a byla holka. Z toho plyne, že kdykoliv oba mladí pánové hodlali zmizet za nějakými ryze pánskými záležitostmi, zcela určitě se jim lady Mary pověsila na paty a nebylo způsobu, jak se té mladé dámy zbavit. Výsledek to mělo jediný: Bylo jen velmi málo příležitostí, kdy se dalo zjistit, že jeden z Grimseyů není kluk.

Bylo již předesláno, že než se paní Bidonová provdala za pana Bidona, vůbec nebyla Bidonová a dokonce ani nepocházela z tohoto kraje. Dalo jí to tedy mnoho přemáhání, než pronikla do tajů rodinných vztahů Bidonů a Grimseyů od lásek až po nenávisti a

ještě víc přemáhání jí dalo, aby se jim přizpůsobila. Pak je ovšem nutné uznat, že to byla obdivuhodná žena, když svolila, aby její děvčátko Rose bylo kopáno do žeber stejně jako lady Mary, stejně jako lord Bad, stejně jako lord William. O jejím nadhledu za všechno mluví jedno: Rose neměla dlouhé, vlnité, kaštanové vlasy. Byla ostříhána na kluka. Stejně jako lady Mary.

Ten šok si již lord William přetrpěl. Rok je přece jen dlouhá doba a za rok dokáží vlasy přece jen pěkně poporůst. Zejména, když se o to snaží nastávající mladá dáma. Tím lze vysvětlit, že když se včera lord William sešel se svou sestrou, zjistil, že ztratil kamaráda a získal sestru. Pochopitelně se včera sešel i s Rose Bidonovou a objevil, že zcela nepochopitelným způsobem se ty dvě, Mary a Rose, nějak domluvily. Protože její kadeře naznačovaly totéž: Že ztratil kamaráda. Jenom zatím nevěděl, co získal.

Ty kopance do žeber, to: „Vstávej, hlavo skopová, jsem zde, kde je Rose?“ dávalo tušit, že šok, který včera zažil lord William, lorda Bada teprve čeká.

Když jsme již u toho: Lord William se válel u řeky naprosto zbytečně. I lord Bad byl u řeky naprosto zbytečně. Protože Rose byla s lady Mary. A lady Mary byla v městečku pod záminkou, že jde naproti svému bratru Badovi. Ve skutečnosti ovšem mlsala v místní cukrárně zmrzlinu. Obě se shodly na jahodové.

„Nechci ti lézt do svědomí, Rose. Ale mám takové podezření, že máti by ráda věděla, pro kterého jsi se rozhodla. Jestli pro Williama nebo pro Bada. Ne, že by mně nebo jí do toho něco bylo. Ale zřejmě by ráda věděla, na čem je. To víš, když se rozhodneš pro jednoho, bude muset pro toho druhého hledat.“

„Proboha, Williama? To snad ne?“

Ten výkřik šel od srdce. Ale nemohl ošálit slečnu Mary. Schválně není řečeno lady Mary, protože v určitém okamžiku se stane slečnou stejně tak holka od krav jako vévodkyně.

Nikdy, to necht' je zdůrazněno, opravdu nikdy žádný srdceryvný výkřik neošálil slečnu. A nemohl tedy ošálit ani slečnu Mary.

„Tak teď jsi máti hluboce zklamala. Jsem si jistá, že doufala, že to bude Bad. Asi by se jí líbilo to spojení Bad a Rose. Nebo Rose a Bad Grimseyovi. No nic! Bude si muset zvyknout na Williama a Rose.“

„Co to breptáš, Mary? Nic takového jsem neřekla.“

„Taky mi nic povídat nemusíš. Je mi to jasné jako obloha. Odříkaného chleba největší krajíc. Ale abych pravdu řekla, divím se, že jsi zvolila Williama. Podle mne je William ještě větší protiva než Bad. Ale to je tvá věc. Když již mám pitomého bratra, aspoň budu mít sympatickou švagrovou.“

Ruměnc. Ruměnc je takové zrádné zrcátko, za něž se slečny strašně stydí, dokud ho mají. Ono je to poznat, když vás zalije ruměnc. Tváře hoří, kůže je napjatá, chtělo by to si zakrýt obličej rukama, ale to nelze, protože to by si teprve každý všiml, že se

červenáme. Zrádce. Odporný zrádce, zrazující ty nejtajnější myšlenky a city nevinného dívčího srdéčka.

„A William to ví?“

Kde se v té nevinné dívčí hlavičce ta myšlenka vzala? Nebo že by to byla součást vyššího ženského vzdělání? V tom případě běda, třikrát běda, protože v tom případě se chudinka Rose projevila jako nevinná husička. Jak? Prostě tím, že v rozpacích mlčela. Ještě že lady Mary je chápavá, že je věrná přítelkyně, pečující něžně o svou zaostalou svěřenkyni.

„Holka nešťastná, neříkej, že jsi ještě nerozhodila sítě. Víš co riskuješ? Vždyť ten trouba je schopný si nabalit jinou! A jestli to udělá, tak ti to do smrti neodpustím. Slyšíš? Pane Bože, já se snad do toho budu muset vložit sama! Copak jsi pořád ještě taková nána?“

Chudák Rose se div nerozplakala. V tom okamžiku si opravdu připadala jako nána. Nadarmo se neříká, že první láska bývá nejkrásnější. Asi by se patřilo napsat nána s velkým N: Nána. A podtrhnout. A potají nechat ukápnout slzičku do zmrzliny. Do té rozteklé růžové kaše, odporně karikující dívčí sny. Nebo ji aspoň rychle sníst, dokud má ještě aspoň jakýs takýs tvar.

Pronikavý zrak lady Mary to všechno viděl. A trochu soucitně se odvrátil, aby chudince Rose dal čas se vzpamatovat. Mary se rozhlédla cukrárnou. Neviděla ji poprvé. Naopak, bylo mnoho a mnoho chvil radostného dětství, strávených v tomto podniku. S Rose, s tetami, s těmi protivnými kluky Williamem a Badem...v této místnosti, u tohoto stolku u obrovského okna, jímž bylo vidět ven na ospalé hemžení městečka...a jímž bylo vidět i dovnitř, takže bylo nutné se chovat důstojně před zraky kolemjdoucích, na něž se směl vyplazovat jazyk jen potají.

Ta cukrárna byl ambiciózní podnik. Několik křehkých stolků se stejně křehkými židličkami dávalo tušit, že je dávana přednost dámským návštěvníkům, protože pod pánskými zadky by se nábytek rozpadl. Prodejný pult s vystavenými zákusky a koláčky. Chladicí nádoby, v nichž se skrývaly zmrzliny křiklavých barev i chutí. A korálkový závěs ve vchodu do další místnosti, v níž se připravoval čaj. To dávalo tušit, že podnik je zákusky a zmrzlinou určen dětem a mládeži, ale tím čajem a koláčky i usedlejší dámám od dvaceti výše. Dravá podnikavost majitelů způsobila, že extravagantní mladíci, toužící udělat dojem na přítomné dámy, si mohli objednat dokonce i kávu. Svou uměřenost ta podnikavost ovšem měla. Čaje se podávalo jedenáct druhů, ale pravé kávy jen jeden. A úzkostlivá snaha majitelů o blaho zákazníků šla tak daleko, že voda na kávu se vařila v jiném hrnci než voda na čaj.

To všechno Mary dobře znala, protože byla u toho, když si zde poručili kávu i lord Bad a lord William. Když má dívka výstřední bratry, musí dbát na svou dobrou pověst dvojnásob. Dala si tenkrát čaj s mlékem a dokonce i s cukrem. I když byli její bratři sebevíc výstřední, jejich excentricita měla přece jen své meze. Tu kávu si poručili pouze jednou jedinkrát.

Předpokládat, že Rose Bidonová je Nána, bylo ovšem poněkud přehnané. Nezapomínejme, že to je ta chvíle, kdy je lord William kopán do žeber na dece u řeky, která není ani potokem, tekoucím pár kroků od Bidonovic domu. A to, že na té dece usnul, není chybou Rose nýbrž Williamovou. A to, že se válí na dece u řeky, není chybou Rose ale Mary, která s tím nápadem, zajít si do městečka do cukrárny, přišla za Rose v době, kdy široko daleko nebylo nikoho, kdo by Williamovi sdělil, kam Rose šla, kdyby se náhodou na to ptal.

„Jestli Bada nechceš, tak mu to můžeme prozradit.“

Pokud máte dojem, že tím bylo míněno sdělení, že se lord Bad nemá namáhat, protože by dostal košem, jsou vaše úvahy mírně řečeno primitivní. Lady Mary právě naznačila, že se ujímá chudinky Rose, že jejím jménem rozhazuje sítě, v nichž má jako první uvíznout lord Bad jako spojenec v připravovaném spiknutí. Je nepochopitelné, že na vojenských akademiích vyučují strategii a taktice staří generálové, že profesory těchto předmětů nejsou mladé dámy.

„Neopovaž se!“

To zvolání naznačilo, že lord Bad má své nejlepší dny ještě před sebou, že o něm ještě není známa jeho schopnost porozumění, vcítění, že ještě není známo, že jeho ruka je sametová kočičí tlapka, schopná něžného pohlazení i té nejublíženější dušičky. Dokud nevysune drápky.

Příznejme si to. To zvolání rovněž naznačilo, že není všem dnům konec, že by lord Bad neměl ztrácet naději, že ještě není rozhodnuto. Vždyť William a Bad jsou bratři, jsou jako kdyby jeden druhému z oka vypadli. A vždycky je do žeber kopala oba. A pak se vyznejte v dívčím srdci, když se v něm nevyzná ani Rose. Zamilovaná chudinka Rose.

„Neblázni, Rose. Jestli chceš ulovit toho tulpasa, musíš něco obětovat. A jestli nám Bad nepomůže, William se ulovit nedá. Když jsme u toho lovení! Řekla jsem ti již, že tě loví máti. Pro Bada. Jestli se o tom zmíní před Williamem, začne William dělat gentlemana a bude Badovi uhýbat z cesty. Naši máti nepodceňuj. A nezapomeň, že jsou zde ještě tety.“

Nedá se nic dělat. Musí se to prozradit. Lord Charles se před čtvrtstoletím dopustil hrubého poklesku. Oženil se s dívkou, pocházející z početné rodiny. Kdyby to! Oženil se s dívkou, která měla ještě čtyři sourozence. A kdyby to byli sourozenci. Nebyli. Dohromady jich bylo pět. Dívěk. Dalo by se říci holek, kdyby nebylo jejich rodu, rovnocenného rodu Grimseyů. Oženil se s jednou z těch dívek, čímž svým dětem pořídil čtyři tety. Williamovi jednu, Badovi jednu, Mary jednu a ještě jedna přebývala. V tomto podání by to bylo ještě snesitelné, ale pohříchu ty počty zněly jinak: William má čtyři tety, Bad má čtyři tety, Mary má čtyři tety, lady Grimseyová má čtyři sestry, vévoda z Houstonu má čtyři švagrové. Dobrému počtáři je to jasné. Ať se na to podíváme očima Williama, Bada, nebo Mary, někdy se můžeme podívat i očima lady Grimseyové, ba někdy i očima lorda Charlese, vždycky je těch ženských dvacet. A nic na tom nemění skutečnost, že v době, kdy se lord Charles ženil, to byly milé dívky a lordu Charlesovi

dělalo zatracené potíže si mezi nimi vybrat tu pravou. A to tenkrát to byly dívky. Bohužel, od té doby se změnilo v tety. Řekněte sami, není to směla?

Pak se divte, že Rose naskočila husí kůže. Je jen jedna věc, horší než tety. A to jsou milé tety. Před rozhněvaným otcem může mladá dívka uprchnout a skrýt se, dokud se bouřka nepřežene. S matkou se může v nejhorším pohádat. Ale jak se vypořádat s tetami? S milými tetami? Zvláště když ještě ani tetami nejsou, ale všemožně usilují o to, aby se jimi staly?

„Rozhodně s tím musíš něco udělat, Rose. Nebo se ani nenaděješ a budeš lady Grimseyová a do smrti si s Badem půjdete na nervy. A to bych nepřála ani tobě ani Badovi. I když je to můj bratr.“

Mary, energická Mary. Vlastně: Tetička Mary? Chudák Rose! Chudák Rose si vzdychla. Zhluboka. Co také mohla jiného dělat ve spárech lady Mary Grimseyové, přítelkyně Mary, která se rozhodla svou přítelkyni Rose vdát?

„Ta zmrzlina se nedá jíst, je úplně roztekla.“

To byla jediná odpověď, na kterou se Rose zmohla.

„Divíš se? V tom horku?“

„Co kdybychom vypadly?“

Pro nechápavé: Slečna Rose tím naznačila, že plně souhlasí s názorem slečny Mary, že William je tulpas. Kdyby nebyl tulpas, muselo by mu již dávno dojít, že se na dece u řeky válí zbytečně a že by bylo na čase začít po Rose pátrat. Vzhledem k tomu, že byl William ze svého snění vyrušen kopancem do žeber, nezbyvá nám, než s oběma slečnami souhlasit.

Obě dámy se zvedly a odpluly od té hnusné zmrzliny. Dodejme jen jedno. Kdyby to nebyly dámy, mladé elegantní dámy, prohlásili bychom, že misky od zmrzliny byly prázdné. Ba co víc, dalo by se říci, že jsou vylízané. Ani by se nemusely mýt. Ty misky pochopitelně.

* * *

Je na čase uvést na pravou míru určitá podezření, která byla prve vyslovena. Lady Sarah, lady Sarah Bidon Grimseyová, vévodkyně z Houstonu, lady Sarah, choť lorda Charlese, lady Sarah, matka pánů a slečny Grimseyových, se nepovalovala na pohovce ve svém budoáru a nečetla Danielle Steelovou, protože Danielle Steelová tenkrát ještě ani nebyla na světě. Nečetla ovšem ani tehdejší literární výtobytek stejného ražení, Elinor Glynnovou. Lady Sarah nečetla vůbec. Ne, že by neuměla číst. Uměla. Ale v tom okamžiku na čtení neměla čas, protože žhavila telefon. Volala lady Grace Mountjoyovou:

„Haló, to jsi ty, Grace? Nebo jsi to ty, Grace?“

To volání si žádá vysvětlení: Lady Grace Mountjoyová utrpěla v dětství šok, který zanechal trvalé následky, o nichž se dalo říci, že se vyvinuly v syndrom. Tím šokem bylo narození její nejmladší sestry. Protože v době, kdy se její nejmladší sestra narodila, uměla již lady Grace počítat a snadno se dopočítala do pěti. Ano, bylo jich pět a všech pět byly dívky. Z toho vědomí vyplynul její syndrom, předpokládající, že na světě je neodstranitelný nadbytek děvčat, což se projevuje zejména tím, že matkám právě narozených dcer se v další generaci nedostává vhodných jmen, protože každé jen trochu slušné jméno již má někde nějakou nositelku. Když se jí tedy narodila dcera, dospěla k závěru, že nejméně světu ublíží, když ji nechá pokřtít stejným jménem, jaké nosí ona sama, a pak také tím, že nepřipustí další rozhojňování ženských příslušnic rodu Mountjoyů. To druhé k jistě, byť i jen mírné nelibosti lorda Mountjoye.

Po této odbočce je nepochybně každému naprosto zřejmé, že to volání bylo zcela na místě:

„Haló, to jsi ty Grace? Nebo jsi to ty, Grace?“

Ano, skutečně to byla Grace. Kdybychom měli možnost slyšet odpověď, zněla by:

„Ano, to jsem já, tetičko.“

Ejhle, tetičko! Nu ano, je to venku. Lady Grace Mountjoyová je sestrou lady Grimseyové, lady Grace Mountjoyová je neteří lady Grimseyové. Prasklo to. Stejně by se na to dříve či později přišlo. Ale teď na tom nezáleží. Důležité je to, co lady Sarah právě ševlí do sluchátka:

„Co děláš, Grace?“

Asi něco dělá. Aspoň soudě podle toho, jak dlouho jí trvá, než to do sluchátka popíše.

„A co dělá tvá matka?“

Asi také něco dělá. Ale asi je toho podstatně méně. Soudě podle toho, jak dlouho to trvá, než se Grace s činností své matky sluchátku svěří.

„A otec?“

Tak ten toho evidentně moc nedělá. Stále soudě podle toho, jak dlouho trvá odpověď’.

„A co kdybys přijela? Možná na týden nebo dva. A mohla bys s sebou vzít i svou matku. Jsou zde William a Petr i Mary, takže se nudit nebudeš. A my si s tvou matkou aspoň v klidu popovídáme.“

Nehodí se rvát telefonující dámě sluchátko od ucha. Škoda. Bylo by poučné, slyšet co slečna Grace o svých bratrancích říká. Že by něco říkala o své sestřenici, to přece neočekává nikdo. Bohužel, lady Sarah třímá sluchátko pevně v ruce. Nedá se očekávat, že by ho někomu dobrovolně půjčila. A tak se nedovíme, co lady Grace odpověděla. Ačkoliv...

„Výborně! A čekáme vás obě.“

Lady Grace, ta lady Grace, která mluvila s lady Sarah, je sestřenice. To dá rozum, že trávila mnohé léto na houstonském zámku. Mnohé léto trávila se svými bratranci. Ah, ano. A se svou sestřenicí. Jestliže je tedy ochotna přijet, lze z toho usuzovat mnohé. Třeba to, že je odhodlána strpět kopání do žeber po celý zbytek života. Nebo to, že nepatřívala do toho grimseyovsko bidonovského tajného spolku a nedostalo se jí tedy té výsady, býti kopána do žeber. Případně i to, že má na dívku mimořádně velké číslo bot. Kdo ví, kdo ví.

To ovšem není to podstatné. Podstatné je, že lady Sarah Bidonová Grimseyová, vévodkyně z Houstonu, se rozhodla kout železo dokud je žhavé. Ta krkavčí matka se zřejmě rozhodla vzít srdeční záležitosti svých synů do svých rukou a nepochybně se rozhodla je vzít hopem. Chudák William. Chudák Bad. Chuděra Rose...A co Mary? Chudák lady Sarah!

„A co kdybys přijela? Možná na týden nebo na dva...“

* * *

Hovor o volbách ovšem neodvedl lorda Charlese od jeho povinností. Jeho smysl pro odpovědnost mu nedal, aby se nezmínil:

„Budeme mu to muset nějak šetrně říci.“

„Asi bych mu to měl říci já. Tvoje šetrnost bývá někdy poněkud svérázná,“ mínil pan Bidon.

Všimněme si, že pan Bidon je podivuhodně podrobně zasvěcen do tajů houstonské domácnosti. Ta falešná přihrádka v knihovně by mohla povídat.

Jeho lordstvo asi s názorem pana Bidona souhlasilo, protože s povzdechem stisklo tlačítko zvonku. Gotická duše jeho lordstva nebyla zase tolik gotická, aby se vzdala výdobytků pokroku. Ano, v houstonském zámku byla zavedena elektřina, nesvítili loučemi.

To zazvonění vedlo zřejmě někam do služebních místností, někam k soustrojí, pohánějícímu chod houstonského domu, protože téměř vzápětí se otevřely dveře knihovny a vstoupil služebný duch a asi tak půl hodiny klouzal po naleštěných parketách na druhý konec knihovny ke stolu jeho lordstva.

„Pane?“

To jediné slovo naznačuje, že vnitřní chod zámku je v podstatě demokratický. Tak demokratický, že pro potřeby služebnictva je předplaceno asi tucet výtisků liberálního tisku. Pravděpodobně to jeho lordstvo neví. Ale díky tomuto opatření všechno služebnictvo pečlivě a soustavně čte konzervativní tisk a jediné, nač si stěžuje, je to, že musí čekat, až z něj jeho lordstvo strhne pásku. Jeho lordstvo je na tom o něco hůře. K liberálnímu tisku se dostane pouze tak, že jej musí potají lovit v kuchyni z truhlíku vedle sporáku. Nerozbalený.

„Pane?“

„Pošlete mi sem Jeevese.“

„Ano, pane.“

A jeho excelence komorník se neslyšně otočí a neslyšně půl hodiny klouže zpět ke dveřím. Jinak to nejde, vévodové z Houstonu skutečně sbírají knihy již nějakých tři sta let a za tři sta let ta knihovna prostě nemůže být menší.

Něco vám ovšem ušlo. Všimli jste si, že k Jeevesovi nevede zvonek? Všimli jste si, že pokud má být volán Jeeves, musí být povolán komorník, který musí být poslán pro Jeevese? Uvědomili jste si, že to naznačuje nějaké divné, výsadní postavení toho tvora v hierarchii zámeckého služebnictva? Ano, má je. Má zvláštní a výsadní postavení. Je něco jiného. Je komorník, to ano. Ale to je vše, co ho řadí mezi ostatní služebnictvo.

Využijme té chvíle, než faktotum lorda Charlese doklouže ke dveřím knihovny, než vypátrá Jeevese, než Jeeves dokráčí ke knihovně, než vstoupí a doklouže k psacímu stolu jeho lordstva. Využijme té chvíle k tomu, abychom popsali, co nás očekává: Jeeves bude v černém. Očekává se, že komorník bude v černém obleku a nebude to frak, protože není číšník a nejsme v restauraci. Bude v černém společenském obleku, který dokonce není ani smokingem. V tom obleku bude nenápadný človíček střední postavy avšak malinko při těle. Jen tolik, aby se nezahlávil do schodů a jen tolik, aby vedle něho vynikl sportovní zjev jeho pána, kdyby byli náhodou viděni vedle sebe. Nenápadný človíček Jeeves, jehož popis si můžeme usnadnit tím, že naznačíme, že kdyby se nejmenoval Jeeves, mohl by se jmenovat Bunter. V pravdě ovšem nemůže být Bunter, protože se ukázalo, že podléhá emocím a to se u dokonalého sluhu nepředpokládá. Ukázalo se to tak, že pětiletému Badovi důsledně říkal „vaše lordstvo“ až do okamžiku, kdy bylo rozhodnuto, že se lord Bad musí učit hře na klavír, ačkoliv jeho lordstvo toužilo po tom, naučit se hře na dudy. Byl to Jeeves, kdo přivedl lorda Bada ke klavíru, ale podařilo se mu to jen tím způsobem, že musel pozvednout hlas až k důraznému „lorde Bade!“ To by ještě nebylo to nejhorší. To přišlo, když se lord Bad opravdu dostal ke kozlímu měchu. Tenkrát Jeeves porušil všechna pravidla a s mírnou výčitkou řekl: „No tak, Bade!“ Ano, bohužel, není Bunter, podléhá emocím. Tím je však vysvětleno Jeevesovo výsadní postavení. Ano, je komorníkem. Je komorníkem mladých pánů Williama a Bada. Byl komorníkem mladých pánů Williama a Bada. Leč podivnou hrou náhody je komorníkem lorda Bada. Pouze lorda Bada, nikoho jiného. Dalo by se předpokládat, že panstvo si vybírá své komorníky. Není tomu tak. Ve skutečnosti si vybírají komorníci své panstvo. A ať již k tomu vedlo Jeevese cokoli, vybral si lorda Bada. K úlevě celé rodiny vévody z Houstonu a k úlevě všeho ostatního služebnictva.

Z toho by se mohlo usuzovat, že lord Bad byl v dětství postrachem rodiny, tyranem, umíněncem, nesnesitelným protivou. Pravdou je pravý opak a lady Sarah mu dodnes láskyplně říká Badíčku. Potíž byla v tom, že lord Bad měl nápady. Každé dítě mívá nápady. Lord Bad se od ostatních dítek lišil tím, že se pokoušel své nápady realizovat. Věřili byste tomu, že lord Bad umí hrát na klavír a na dudy? Byla zmínka o jeho lordstvu, sedícím na stromě a střílejícím prakem bažanty. Ano, umí střílet prakem a lukem. Prak i luk mu vyrobil Jeeves a v obou případech při prvních střeleckých pokusech vedl Jeeves ruku lorda Bada. K výuce ve střelbě prakem je třeba i slovní návod. I toho se Jeeves zhostil, ovšem slovní návod přednesl německy, zatím co návod k střelbě lukem přednášel francouzsky. Tím se stalo, že lord Bad ovládá z němčiny a francouzštiny nejen sprostá slova a nadávky, nýbrž oběma jazyky mluví zcela plynně jako rodilý Pařížan či Berlínčan. U němčiny je tomu bohužel tak, že němčina vlastně neexistuje. Když řekneme, že lord Bad mluvil jako rodilý Berlínčan, naznačujeme, že mluvil berlínsky. Neříkal, že „eene jut jebratene Jans is eene jute Jabe Jottes.“ Kdyby říkal, že „jut jebratene Jans is jute Jabe Jottes,“ mluvil by drážďanský. Protože mluvil berlínsky, říkal, že „eine gut gebratene Gans ist eine gute Gabe Gottes,“ Jen pro ty negramotné: „Nejlepší dar boží je dobře upečená husa.“ Tak to je Jeeves. Téměř Bunter, a nikdo neví jaké znalosti, jaké dovednosti, se v jeho nitru ještě neodhalené skrývají.